

Osnovna šola Hudinja

Raziskovalna naloga
Gospod MIRKO KOLNIK

Avtorja:

Amadej SENIČAR, 8.a
Robert ŽIVKO, 8.a

Mentor:

Tomaž POTOČNIK

Mestna občina Celje, Mladi za Celje

Celje, 2007

Osnovna šola Hudinja

Raziskovalna naloga
Gospod MIRKO KOLNIK

Avtorja:

Amadej SENIČAR, 8.a
Robert ŽIVKO, 8.a

Mentor:

Tomaž POTOČNIK

Mestna občina Celje, Mladi za Celje

Celje, 2007

I. POVZETEK

Že takrat, ko sva izbirala naslov za najino raziskovalno nalogo, sva razmišljala, kako lepo bi bilo spoznati človeka, ki naju lahko obogati s svojimi izkušnjami in nazori, obenem pa bi bil povezan tudi z okoljem, v katerem odraščava, se izobražujeva in vključujeva v vsakdanje življenje. Oba sva aktivna športnika, zato sva izbrala človeka, ki je bil vse življenje tesno povezan z atletiko v atletske družstvu Kladivar, takrat, ko je bil še aktiven športnik pa je sodil v deseterboju v sam svetovni vrh.

» Če si znaš čas v dnevu razporediti,
ga najdeš za vse stvari...«

so besede človeka, katerega življenje in delo bova poiskovala raziskati in predstaviti v tej raziskovalni nalogi. Prav ta moto, ki si ga je izbral že kot mlad fant, ga je pripeljal do uspešne športne in poklicne kariere.

Predstavila bova gospoda Mirka Kolnika, človeka, ki po najinem mnenju posebej lik aktivnega oblikovalca preteklosti in sedanosti našega kraja. Njegova pripravljenost sodelovati z mladimi se je pokazala tudi pri najini raziskovalni nalogi, saj nama je na široko odprl vrata svojega doma, pokukati pa sva smela tudi v njegovo osebno, družinsko življenje. Sam je dejal, da brez podpore družine in najbližjih prijateljev tudi vseh teh uspehov ne bi bilo.

Prepričana sva, da sva izbrala pravega človeka za najino raziskovalno nalogo, saj je o njem do sedaj še vse premalo zapisanega. Seveda se zavedava, da tudi najina naloga ne more zajeti čisto vsega, kar se je v bogatem življenju gospoda Kolnika zgodilo, a upava, da bova imela priložnost to temo še nadgraditi takrat, ko bova tudi sama imela več znanja ter izkušenj.

KAZALO

I.	POVZETEK	3
	KAZALO	4
II.	UVOD	5
	KAJ SVA IZVEDELA?	6
III.	OTROŠTVO	12
IV.	MLADOST	13
V.	ŠTUDIJSKA LETA	14
VI.	POKLICNA POT	16
VII.	DRUŽBENO-POLITIČNO, ŠPORTNO TER KULTURNO ANGAŽIRANJE	19
VIII.	NAGRADE IN PRIZNANJA	20
IX.	DRUGI O GOSPODU KOLNIKU	23
X.	ZAKLJUČEK	28
XI.	LITERATURA IN VIRI	30

II. UVOD

Tistega dne, ko sva se odločila, da bova za temo najine naloge izbrala gospoda Kolnika, nisva vedela veliko o njem in njegovem življenju, razen tega, da je bil v preteklosti ravnatelj naše osnovne šole v mestni četrti Hudinja. Seveda sva se spraševala, kdo je gospod Kolnik, ali bo mogoče o njem napisati raziskovalno nalogo, kje bova dobila vire, bo sploh privolil v srečanje z nama, bo pripravljen razkriti podrobnosti svojega življenja?

Odgovore na nekaj vprašanj sva dobila že, ko sva zbirala prve informacije o gospodu Kolniku in slišala, da je bil tudi udeleženec olimpijskih iger ter vrhunski športnik. Ker sva tudi sama aktivna športnika, sva bila takoj prepričana, da je pred nama zelo zanimiva, poučna, a obenem tudi naporna raziskovalna pot.

Poklicala sva gospoda Kolnika in mu pojasnila najin načrt o izdelavi raziskovalne naloge o njem. Takoj je bil pripravljen sodelovati in kaj hitro smo določili datum obiska na njegovem domu. Medtem sva pridno sestavljala vprašanja in brskala za pisnimi informacijami, ki pa jih resnici na ljubo ni bilo ravno veliko, zato pa sva toliko več izvedela iz ustnih virov. Upava, da nama je uspelo sestaviti pisan mozaik vprašanj, s katerimi naj bi predstavila vsaj delček zanimivega življenja gospoda Kolnika.

18. januarja 2007 smo se končno srečali pri gospodu Kolniku doma.

Sprejel naju je vitalen gospod višje rasti in že po stasu sodeč sva opazila, da je bil nekoč aktiven atlet. Pozdravila naju je tudi nadvse prijazna, urejena gospa, žena gospoda Kolnika, ki je bila tudi sama uspešna športnica in profesorica športne vzgoje na osnovni šoli Hudinja, ki je takrat še nosila ime narodnega heroja Franja Vrnčiča.

Gospod Kolnik je bil sijajen in nadvse hvaležen sogovornik, saj je z veliko vnemo in doživetostjo pripovedoval o svojem življenju in odgovarjal na najina vprašanja.

Ta dan se nama bo vsekakor vtisnil v trajen spomin, saj sva spoznala človeka, ki resnično dela, kar govori oz. govori, kar dela in nama kot športnikoma lahko predstavlja vzor, ideal.

slika 1:
g Mirko Kolnik v mladih letih

KAJ SVA IZVEDELA?

Kdo vas je navdušil za atletiko?

»Za atletiko me je pravzaprav prvi navdušil stric, ki je bil sam atlet, metalec krogle v atletskem klubu Železničar Ljubljana. V osnovni šoli na Studencih v Mariboru pa nas je telesno kulturo poučeval odličen profesor, tudi član telovadnega društva Sokol, gospod Ciril Hočevar. Iz njegovega razreda smo kar štirje učenci odšli na Srednjo fizkulturno šolo v Ljubljano. To se dandanes mogoče sliši čisto nekaj vsakdanjega, vendar v preteklosti temu ni bilo tako in vložiti je bilo potrebno veliko truda in se marsičemu odreči, če si hotel doseči željeno. S profesorji na svoji šolski poti sem imel srečo in tako sem tudi v Ljubljani na višji šoli obiskoval predavanja profesor Jožeta Šturma, člana Odreda Ljubljana, atleta in metodika, ki me je tako motiviral in navdušil, da sem se v popolnosti posvetil treningu atletike in kmalu so bili vidni prvi rezultati. Profesor Šurm pa je zahteval poleg športne kariere tudi uspešnost v šoli, kajti športnik nikoli ne ve, kdaj mu bodo poškodbe ali bolezni preprečile nadaljno športno pot.«

Ali ste se ukvarjali še s kakšnim drugim športom?

»V Mariboru sem še kot mlad fant obiskoval treninge boksa, saj se je boks po drugi svetovni vojni v mestu Maribor dobro in hitro razvijal. Navduševal sem se tudi nad košarkarsko igro.

Pri atletiki sem se na začetku posvečal tekom, predvsem šprintu, kasneje troskoku, kjer sem dosegel lepe rezultate, saj sem v mladinski konkurenci najprej osvojil naslov prvaka Slovenije, nato pa še naslov prvaka Jugoslavije; bil sem tudi rekorder Slovenije v troskoku. Atletika je zelo širok pojem in ponuja športniku veliko število različnih disciplin. Tudi jaz sem širil nabor tako, da sem kmalu lahko tekmoval v deseterobóju.«

Kdaj in zakaj ste se odločili za pedagoški poklic?

Že pri svojih profesorjih sem dobil navdih za ta poklic, vendar človek nikoli ne ve, kam ga bo potegnil tok dogodkov in tako se je pri meni športna kariera nekako logično povezala z učiteljskim poklicem. Zelo rad sem opravljal ta poklic in še danes menim, da bi moral biti vsak otrok fizično aktiven, seveda ob sodelovanju staršev, ki so še vedno prvi in najbolj pomemben vzor, a tudi mnenje strokovnjakov bi bilo potrebno bolj upoštevati. Menim, da je miselna kondicija povezana tudi z fizično. Načrtni treningi, ki jih usklajuješ s privatnim življenjem, te lahko naučijo reda in discipline, kar ti lahko v življenju še kako koristi.

Nisem pa opravljal le pedagoškega poklica. Leta 1976 sem sprejel mesto tajnika SIS TKS v mestu Celje. Šest let kasneje, leta 1982, sem postal direktor razstaviščnega kompleksa Golovec, kjer smo delovali tudi na športnem področju, saj smo tam poleg sejmov prirejali tudi športna tekmovanja.

Vsaka od teh funkcij mi je predstavljala nov izziv in neke vrste potrditev ter odgovornost in vse iskušnje, ki sem jih pridobil, so mi še kako koristile pri kasnejšem ravnateljevanju.«

Katera tekmovanja in z njimi povezani dogodki, so vam ostali najbolj v spominu? Se mogoče spomnite kakšne anekdote?

»Naj omenim nekaj tekmovanj, ki so mi ostala najbolj v spominu. Leta 1959 se mi je uspelo uvrstiti v jugoslovansko reprezentanco za olimpijske igre v Rimu leta 1960, kar so vsekakor sanje vsakega vrhunskega športnika. V letih, ki so sledila olimpijskim igram v Rimu, sem osvajal slovenska prvenstva; leta 1962 sem na evropskem prvenstvu v Beogradu osvojil 7. mesto in se tako prebil med deset najboljših tekmovalcev v tehničnih disciplinah v Evropi. Štirikrat sem nastopil na balkanskih igrah ter leta 1963 v Sofiji postal balkanski prvak in rekorder v deseteroboju, obenem pa še prvi atlet balkanskih iger, saj sem v skoku ob palici osvojil tretje mesto. Leto prej sem v Ankari osvojil drugo mesto, prav tako pa sem bil drugi tudi leta 1964 v Bukarešti. Vsi ti rezultati so me uvrstili v reprezentanco Balkana v dvoboju s Skandinavijo.

V preteklosti smo nastopali v večih disciplinah, jugoslovanske barve sem zastopal v teku na 100 m, 4 x 100 m, v skoku v daljino, v skoku ob palici in deseteroboju.

Moja velika želja je bil nastop na olimpijskih igrah v Tokiju leta 1964, a splet okoliščin in poškodb mi je to preprečil. Spomladi leta 1964 je bilo namreč odprto prvenstvo Avstrije v Salzburgu, vreme je bilo hladno in deževno in športniki smo imeli velike težave pri ogrevanju telesa in z zadrževanjem primerne, pridobljene temperature. Uspelo mi je premagati vso konkurenco, a mraz in vlaga sta bila vseeno premočna. Hudo sem se prehladil in z visoko temperaturo naslednjih štirinajst dni preležal v postelji. Takorekoč iz postelje sem odšel na balkanske igre, kjer pa nisem uspel osvojiti zadostnega števila točk, potrebnih za uvrstitev na olimpijske igre v Tokiju. Moje razočaranje je bilo res veliko, vendar sem se že takrat zavedal, da je življenje sestavljeno iz vzponov in padcev. V težkih trenutkih se človek krepi in uči.

Vsem poškodbam navkljub so moji najlepši spomini povezani z atletiko in z dogodki, ki so jo spremljali. Druženje s športniki s celega sveta nam je takrat omogočalo izmenjavo izkušenj in sklepanje nepozabnih prijateljstev. Še v posebno lepem spominu mi je ostalo bivanje v olimpijski vasi v Rimu, kjer sem imel priložnost spoznati resnično vrhunske športnike in z nekaterimi navezati tesne stike. Seveda je bilo anekdot in zanimivih dogodkov zelo veliko, tako, da bi težko izpostavil enega ali dva. Spominjam pa se, da smo imeli včasih velike težave s pridobivanjem vizumov, ki smo jih takrat potreboval skoraj za vsako potovanje v tujino. Nekoč sem zaradi velike želje po udeležbi na tekmovanju prestopil mejo z Madžarsko kar brez vizuma, ker mi ga na športni zvezi niso priskrbeli pravi čas, a sem imel nato velike težave, ko sem se hotel vrniti domov, saj je bila takrat Madžarska del vzhodnega bloka in je bila »za železno zaveso«, kjer je takrat vladal strog režim pod nadzorom takratne Sovjetske zveze. Domov sem se lahko vrnil po posredovanju jugoslovanskega veleposlanštva v Budimpešti.

Gledano v celoti so bili to zelo lepi časi, časi mladostne zagnanosti in idealov.«

Ali vam je ob napornem ravnateljevanju ostalo še kaj časa za hobije? In če, za katere?

»Res je, da je včasih učiteljski in ravnateljski poklic zahteval veliko prostovoljnega, udarniškega dela, še posebno zato, ker smo šolo takrat šele gradili, jo dograjevali in obnavljali. Vedeti namreč morate, da je bila hudinjska osnovna šola zgrajena na močvirnem terenu in brez igrišča, tudi telovadnica je bila takrat velika le 12 x 10 m in to za tisoč učencev, ki so

takrat obiskovali osnovno šolo Franja Vrunča, tako, da sta morala v njej hkrati telovaditi dva razreda.

Spominjam se, da so iz celjske Cinkarne takrat vozili leš s kamioni, da bi utrdili močvirnata tla. Z udarniškim delom učencev, učiteljev in tehničnih sodelavcev nam je uspelo narediti igrišče in čudovit park, katerega so ocenili in nato proglasili za najlepši šolski park v Jugoslaviji.

Na športnem igrišču smo organizirali veliko različnih tekmovanj, nastopov in akademij, na katere je prihajal tudi športni in politični vrh mestne občine Celje in Republike Slovenije.

Kot zanimivost lahko povem, da smo v kleti hudinjske šole sami izdelovali betonske robnike. Sami smo vlili beton v pripravljene modele, jih pustili v kleti, da so se posušili in jih nato uporabili za ureditev okolice.

Poudariti moram, da smo bili odličen kolektiv. Z učenci smo poizkušali ohranjati tesen stik, ne le preko udarniškega dela, ampak tudi z medsebojnimi tekmovanji v rokometu, košarki in nogometu.

Tudi med opravljanjem ravnateljskih dolžnosti sem ostal tesno povezan z atletiko in s športom v najširšem pomenu, saj sem opravljal delo trenerja mlajših generacij atletov, zanimali pa so me tudi dosežki športnikov v različnih športnih panogah.

Šola je zaradi kvalitetnega dela in lepo urejenega okolja prejela kar nekaj priznanj in pohval, med drugimi Bloudkovo priznanje za kvalitetno delo v šolskem športnem društvu, pionirska organizacija je prejela kipec kurirja Jovice, bilo pa je še mnogo drugih priznanj. Kot sem rekel že na začetku, si mora človek znati pravilno razporediti svoj čas in tako se lahko zgodi, da mu ga po opravljenih obveznostih ostane še nekaj časa za svojo zasebnost in za sprostitev.«

Kako ste uskladili profesionalno in družinsko življenje?

Za vsakega športnika je dobro, da ga pri njegovi vadbi in nastopih podpirajo njegovi najbližji, saj se tako veliko lažje osredotoči na uresničitev postavljenega cilja. Tudi moja družina je morala zaradi mojih treningov, odsotnosti zaradi tekmovanj, drugih obveznosti in poškodb prestat marsikaj hudega, a ker je bilo vedno prisotno zaupanje in vera v to kar počnem, nam je uspelo uspešno preživeti čase, ko smo družinsko življenje prilagajali vrhunskemu športu.«

Kako gledate na mlade in šport danes? Kaj bi jim svetovali?

»Menim, da je bilo včasih s športom, vsaj z amaterskim, povezanih več mladih. Bila pa je to tudi posledica želje po gibanju, saj v preteklosti ni bilo toliko avtomobilov, mopedov in mladi so več prehodili peš oz. prevozili s kolesom, ki pa tudi ni bilo tako dostopno in običajno kot je danes. Tudi obšolskih dejavnosti ni bilo toliko kot danes, zato je šport ponujal kvalitetno in varno izrabo prostega časa. Še danes sem prepričan, da bi moral biti vsak mlad človek fizično aktiven, kajti le dobra fizična kondicija pomaga telesu, da zmore prenesti tudi psihične in učne napore.

Mladim in njihovim staršem bi svetoval, naj se veliko gibljejo na svežem zraku ter naj pri svojem treningu in vadbi upoštevajo navodila in nasvete strokovnjakov, kajti nestrokovna, nepravilna vadba je lahko tudi škodljiva.«

Na katera priznanja in dosežke ste najbolj ponosni?

»Želja vsakega vrhunskega športnika je prav gotovo nastop na olimpijskih igrah, saj se tam zberejo najboljši tekmovalci, športniki s celega sveta, zato je bil zame nastop na olimpijskih igrah v Rimu leta 1960 nekaj najlepšega, kar sem v življenju doživel.

Tudi bivanje s športniki vsega sveta v olimpijski vasi je bilo nekaj posebnega.

Sodeloval sem tudi na štirih balkanskih igrah ter leta 1963 v Sofiji v Bolgariji osvojil naslov balkanskega prvaka z rekordom prvenstev v deseterboju. Takrat so me uvrščali med prvih deset deseterbojcev na svetu. Spominjam se tudi treh naslovov državnega prvaka Jugoslavije, dvanajstih naslovov prvaka Slovenije, bil pa sem tudi slovenski rekorder v troskoku. V dvobojih skandinavske izbrane vrste in Balkana sem zastopal balkansko reprezentanco.

Leta 1977 sem za svoje športne dosežke prejel Bloudkovo plaketo, na področju telesne kulture pa državno priznanje »Red dela s srebrnim vencem«.

Ponosen sem, da nam je na šoli uspelo navdušiti učence za šport in delo ter na njih prenesti čim več znanja in izkušenj. Mirno lahko rečem, da ti učenci niso bili zgolj dobri in uspešni športniki, ampak so dosegali uspehe tako na učnem, kot tudi kasneje na družinskem in poklicnem področju.«

Ali bi v svojem življenju kaj spremenili ali bi prehodili isto pot?

»S svojim življenjem moram biti kar zadovoljen, čeprav bi seveda sedaj, ko poznam posledice svojih preteklih dejanj, nekaj stvari spremenil. Mnogokrat so k nastali situaciji pripomogli tudi dejavniki, na katere največkrat nisem imel neposrednega vpliva.

Srečo sem imel, saj sem opravljal poklic, v katerem sem resnično užival in bil prepričan, da delam nekaj dobrega. Na šoli sem se zelo rad srečeval z učenci in učitelji, bili smo res zgleden, dober kolektiv.

Tudi sedaj, ko se na ulici ali ob drugih priložnostih srečujem z nekdanjimi učenci in njihovimi starši, velikokrat dobim občutek, da nam je večina globoko hvaležna za vso pridobljeno izobrazbo, a tudi za nauke, ki so jim kasneje v odraslem življenju še kako koristili. Menim, da bi z veseljem še enkrat prehodil isto pot in se še enkrat spoprijel z vsemi izzivi, ki mi jih je ponujalo življenje.«

slika 2:
Amadej in Robert z gospodom Mirkom Kolnikom, januar 2007
(vir: Amadej Seničar)

III. OTROŠTVO

Rodil sem se 9. julija leta 1936 v Mariboru, kjer sem živel vse do začetka druge svetovne vojne. Ker je okupator močno bombardiral mesto Maribor, sta se moj oče in moja mati odločila, da nas otroke odpeljeta na varen kraj. Oče je delal na železnici, bil je strojevodja na parni lokomotivi, mati pa je bila gospodinja. Bombardiranje Maribora je bilo tako silovito, da je reka Drava rdeče žarela in ljudje so govorili, da Drava gori. Imel sem še dva starejša brata in vse tri sta nas tako starša odpeljala na mamin dom na Kozjak. Prvo leto sem šol obiskoval na Kozjaku, a jo je okupator kaj hitro požgal in otroci smo morali po tem dogodku hoditi peš v Kamnico in od tam v osnovno šolo na Studence v Maribor. V širši okolici naše domačije so bile le tri kmetije in zato je bila družba mojega bratranca, ki je živel na eni od teh kmetij, še kako dobrodošla, saj sva se lepo razumela in skupaj ugnala prenekatero otroško norčijo. Kasneje se je bratranec preselil v Ljubljano, kjer se je ukvarjal z atletiko. Bil je metalec krogle, nato pa atletiko zamenjal z uspešno poklicno kariero, ki ga je pripeljala do mesta direktorja turistične agencije »Kompas«. Lahko rečem, da je tudi on močno vplival name, saj je bil prav on moj prvi veliki vzor in navdih.

Življenje na Kozjaku je nam otrokom prinašalo veliko radosti, saj smo se lahko po mili volji predajali otroški igri, tekali po okoliških travnikih, se skrivali in pasli živino. Čeprav sem kot mlajši brat velikokrat potegnil krajši konec, sta me moja brata ob koncu vojne obvarovala pred zavrženim, a še vedno zelo nevarnim orožjem, ki so ga ob koncu vojne vsepovsod puščali vojaki, ki so se umikali na sever. Veliko nesreč z orožjem se je zgodilo prav otrokom, saj le ti niso bili vešč i rokovanja z njim. Ker sta bila brata starejša, sta za marsikatero nesrečo že slišala in tako vedela, kako hitro lahko pride do tragedije.

Bili so to brezskrbni časi otroštva, ko se še nismo zavedali nevarnosti vojne ter vseh njenih grozot.

IV. MLADOST

Mladost sem preživel v Ljubljani in kot sem že povedal, smo se kar štirje učenci našega razreda odločili, da šolanje nadaljujemo na Srednji šoli za telesno kulturo v Ljubljani. Zasluge za to našo odločitev ima naš učitelj matematike in fizike gospod profesor Ciril Kočevar, ki je bil tudi sam športnik ter član telovadnega društva Sokol. Prav tako sta v Ljubljani študirala tudi moja starejša brata. Prvi je dokončal pravno fakulteto, drugi je postal agronom.

Na srednji fizikalni šoli sem se podrobneje seznanil s skokoma v višino in daljino. Igrali smo tudi nogomet, saj smo imeli pred šolo veliko nogometno igrišče, a tudi druge igre z žogo nam niso bile tuje. Posebno sem vzljubil košarko ter rokomet.

S šolskimi prijatelji smo v Ljubljani največkrat obiskovali filmske predstave ter hodili na sicer takrat še bolj redke koncerte ali pa smo se le potepali po Ljubljani in se predajali mladostnim dogodivščinam.

slika 3:
g. Mirko Kolnik,
skok v daljino
(vir: zasebna zbirka)

V. ŠTUDIJSKA LETA

Srednjo šolo za telesno kulturo sem uspešno zaključil in kar nekako pričakovano je bilo, da sem se vpisal naprej na Višjo šolo za telesno kulturo v Ljubljani. Ker sem že kot mladinec postal slovenski in jugoslovanski mladinski prvak, nisem imel težav pri vpisu, sam pa sem želel aktivno nadaljevati svojo športno pot in doseči še boljše in vidnejše rezultate. Tako sem lahko na višji šoli, ob pomoči profesorjev in trenerjev, nadgrajeval svoje praktično in teoretično znanje ter veščine.

Omenil bi le enega izmed mojih čudovitih profesorjev, ki je name naredil največji vtis in je tudi odločilno pripomogel, da sem se še bolj posvetil treningom različnih atletskih disciplin ter tako postal vsestranski atlet, kasneje tudi deseterbojec. Veliko svojega znanja in navdušenja nad atletiko mi je predal profesor Jože Šturm, član ljubljanskega Odreda in profesor metodike. Nanj me vežejo res lepi spomini in včasih pomislim, kako bi se razvijala moja športna pot, če nam takrat ne bi stal ob strani s svojimi nasveti, nas spodbujal ter nam vlival novo energijo, kadar smo obupavali in hoteli »vreči puško v koruzo«.

Tekmovati sem začel najprej v troskoku in kmalu postal slovenski rekorder, kasneje sem začel trenirati tudi teke na kratke proge (šprint), skok v daljino ter skok ob palici. Reči moram, da sta se takratna tehnika in material močno razlikovala od sedanjih, saj smo uporabljali kovinske palice, doskočili pa nismo na mehke blazine, temveč na žagovino in lahko si predstavljate, kako so pri tem trpeli sklepi in hrbtenica. Ko se je nabor disciplin, v katerih sem tekmoval, razširil, sem se odločil, da se preizkusim v deseterboju, kjer sem kasneje dosegal najvidnejše rezultate.

Slika 4

Slika 5

Slika 4: g. Mirko Kolnik, prvi v cilju teka na 60m

Slika 5: g. Mirko Kolnik, skok ob palici

(vir: zasebna zbirka)

VI. POKLICNA POT

Mojo poklicno pot je zaznamovalo pedagoško in ravnateljsko delo, čeprav sem se preiskusil tudi kot funkcionar, koordinator in organizator športnih, kulturnih in sejmskih prireditev. Tesno je bila vedno povezana s športom in z dogodki, ki so spremljali športne prireditve v mestu Celje. Vlogi atletskega trenerja (1962) in sodnika na atletskih mitingih (1968), sta bili neprofesionahni, a še kako pomembni pri nabiranju poklicnih, a tudi življenjskih izkušenj. Velikokrat smo se lotevali velikih in zahtevnih projektov, na določenih področjih smo bili tako rekoč pionirji na Celjskem. Čeprav smo imeli malo finančnih sredstev, nam je v večini primerov uspelo doseči postavljene cilje, predvsem zaradi požrtvovalnosti in želje po nenehnem napredku. Naš tehnološki zaostanek za razvitimi deželami smo zmanjševali prav z veliko voljo in odrekanjem posameznikov, ki jim je bil skupni blagor bolj pomemben, kakor lastna korist. Tudi danes bi bilo mogoče z manj denarja dosežati še boljše rezultate, če bi bila pri ljudeh prisotna takšna zavzetost in pošten odnos do dela, kot sem ga videval pri sodelavcih, s katerimi sem se srečeval na svoji poklicni poti.

Učitelj telesne vzgoje

Svojo prvo zaposlitev sem dobil leta 1959 kot učitelj telesne vzgoje na kovinarski šoli v Celju, ki je imela takrat sedež na Mariborski ulici za tako imenovano »menzo«. Spominjam se, da sem bil takrat kandidat za olimpijske igre ter sem bil zato deležen pomoči pri prehrani. Denarne pomoči in nagrad takrat ni bilo, a smo bili že z majhnim prispevkom zelo zadovoljni. Delali smo šest dni v tednu, tudi ob sobotah, in moral si biti zelo organiziran in marljiv, če si želel vestno in uspešno trenirati, tekmovati in si ob vsem tem urediti tudi zasebno, družinsko življenje.

Že leta 1961 sem začel delati na osnovni šoli Hudinja, kjer je kot telovadni učitelj delal tudi gospod Roman Lešek, znani celjski atlet in udeleženeec olimpijskih iger v Rimu in Tokiu. Pogoji so bili veliko težji kot so danes, saj takratna telovadnica ni bila ravno velika (10 x 12m) in sta morala v njej telovaditi dva razreda hkrati. Izkoristili smo vsak sončen dan za telovadne ure na prostem, na svežem zraku, čeprav smo šele kasneje sami s prostovoljnimi delom naredili zunanje igrišče s tekaško stezo. Delali smo

tako učitelji kot učenci in s tem tudi krepili solidarnost in pripadnost šoli. S svojim delom so se učenci lahko pohvalili pred vrstniki in starši. Ker so vložili veliko truda in časa v ureditev šolske okolice, jim še na misel ni prišlo, da bi uničevali to, kar so si sami prigarali. Šola je za svojo urejenost takrat prejela kipec kurirja Jovice, ki je bilo takrat najvišje priznanje pionirske organizacije Jugoslavije na hortikulturnem področju. Omeniti velja tudi Bloudkovo priznanje za kvalitetno delo na šoli (1977), ki še danes velja za najvišje državno priznanje in pohvalo za opravljeno delo na športnem področju. Na naših športnih akademijah se je zbralo nemalo znanih obrazov, kot so Tine Šrot, Stanko Lorger, Simo Važič, Franc Červan, Roman Lešek in še mnogi drugi znani športniki in športnice.

Pomočnik ravnatelja

Leta 1974 sem sklenil, da se preizkusim tudi kot pomočnik ravnatelja na Osnovni šoli Hudinja, a sem po enem letu to delovno mesto zapustil in sprejel drugo zaposlitev, čeprav sem se mnogo let kasneje vrnil v pedagoški poklic.

Tajnik SIS TKS za Celje

Kot tajnik SIS TKS Celje sem začel delati leta 1976, ko sem zapustil Osnovno šolo Hudinja. Tudi v tem poklicu sem začutil nov izziv in se mu, tako kot sem bil navajen, predal z vsem duhom in telesom. Še vedno sem ostal tesno povezan s športom, saj sem koordiniral organizacijo različnih športnih tekmovanj, prav tako sem bil v nenehnem stiku z osnovnimi šolami v Celju ter njegovi bližnji in daljni okolici. Po šestih letih zanimivega, a včasih tudi stresnega dela sem se odločil, da menjam delovno okolje.

Direktor sejemskega razstavišča Golovec

Vedno sem iskal poklic, v katerem se ne bi preveč oddaljil od športa. In leta 1982 sem prevzel vodenje sejemskega in športnega kompleksa Golovec. Organizacija sejmov je bila takrat še v povojih in čakalo nas je veliko dela, preden smo uspeli organizirati kvalitetne prireditve, sejme in športna tekmovanja, ki so postali vsakoletni pomembni dogodki na Celjskem.

Mislim, da je celjski sejem tudi zaradi našega zagnanega dela postal dober zgled drugim in je obdržal svojo visoko kvaliteto vse do današnjih dni.

Ravnatelj Osnovne šole Hudinja

Po petih letih zanimivega dela na Celjskem sejmu in pri organizaciji športnih dogodkov v dvorani Golovec sem se odločil, da se vrnem na Osnovno šolo Hudinja. Najprej, leta 1987, kot pomočnik ravnatelja, nakar sem bil leta 1991 izvoljen, oziroma imenovan za ravnatelja.

Že takrat smo imeli izdelano natančno vizijo dela na šoli ter razvoja same infrastrukture. To so bila leta osamosvajanja republike Slovenije od takrat skupne države Jugoslavije. Tudi naša šola je aktivno pomagala Teritorialni obrambi in jim nudila gostoljubje v dneh pred osamosvojitvijo 24. in 25. junija. Na dan 25. junija smo sprejeli ustavni akt o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije in se tako osamosvojili, 27. junija pa se je začela vojaška agresija JNA na Slovenijo. Leto 1991 je bilo prelomno v marsičem, saj sem nastopil delovno mesto ravnatelja, organizacije družbenih dejavnosti so se preoblikovale v zavode, osnovne šole pa so postale enote zavoda. Sprejeli smo tudi statutarni sklep, po katerem se je naša šola potem imenovala JZ OE OŠ Franja Vrunča Celje. Povečala se je tudi učna obveznost in to z 20 ur na 22 ur tedensko. Spominjam se, da smo že takrat pripravljali raziskovalne naloge, v katere je bilo leta 1991 vključenih 22 učencev naše šole. Dne 1.10.1991 je šola dobila sedanje kratko ime, Osnovna šola Hudinja.

Šolo smo nenehno obnavljali in odpravljali pomanjkljivosti, ki so se pojavljale zaradi starosti in dotrajanosti. Trudili smo se, da smo kljub težavam s pridobivanjem sredstev vsako leto naredili nekaj za lepši izgled šole in za dobro počutje otrok v njej. Zelo nas je razbremenilo odprtje naše podružnične enote na Ljubečni, saj nas je takrat pestila velika prostorska stiska. Z odprtjem Osnovne šole Ljubečna se je precej zmanjšalo število učencev na naši šoli, posledično pa tudi učiteljev. Od nekdanjih tisoč otrok je na Hudinji ostalo, z nanovo vpisanimi dvema razredoma prvošolcev, 524 učencev. Takrat je svojo ravnateljsko funkcijo, ki jo je prevzel od takratne vršilke dolžnosti gospe Zdenke Ferlež, že nastopil sedanji ravnatelj hudinjske osnovne šole, prof. Jože Berk.

V pokoj sem odšel dne 30. novembra leta 1997.

Kot upokojenec se še vedno rad udeležujem srečanj z nekdanjimi sodelavci in sodelavkami, ki jih redno prireja »moja« nekdanja šola. Lepo je obupati spomine na skupaj preživeti čas in si pripovedovati anekdote, ki se jih je v šoli v vseh letih primerilo nič koliko.

VII. DRUŽBENO-POLITIČNO, ŠPORTNO IN KULTURNO ANGAŽIRANJE

Seveda je bilo tudi tovrstno angažiranje plod moje večletne povezanosti s športom, mladimi in vsemi, ki jim je napredek mesta Celje, kaj pomenil. Politično aktiven nisem bil, čeprav sem vsakodnevno politiko redno spremljal, a se mi je vedno zdelo, da ne bi bil pretirano uspešen politik, saj sem preveč neposredno izražal svoje mnenje, rad sem tudi udejanil tisto o čemer sem govoril, to pa ni bila oz. ni odlika vseh politikov, ki največkrat svoje izjave ter dejanja prilagodijo osebni koristi ali koristi stranke, ki ji pripadajo, ne pa potrebam in željam ljudi, ki so jih izvolili na ta položaj in katerim naj bi služili.

Že v šestdesetih letih prejšnjega stoletja sem opravljal vlogo trenerja in kasneje še vlogo atletskega sodnika (1968). Rad sem prenašal svoje znanje in izkušnje na mlajše rodove, spremljanje njihovega razvoja in dosežkov, pa je v meni krepilo prepričanje, da delamo nekaj dobrega, koristnega, nekaj po čemer se nas bodo spomnili tudi kasneje. Vem, da ti le tvoje (kvalitetno, trdo in pošteno) delo zagotavljajo trajen spomin v mislih zanamcev, vnukov, pravnukov,...

Na samem začetku ustanavljanja tega sveta, sem sodeloval tudi v republiškem svetu za vrhunski šport. Leta 1997 so me izvolili, kot podpredsednika atletske zveze Slovenije in podpredsednika atletskega društva Kladivar Celje, kar je bila zame velika čast, saj je bila to tudi neke vrste potrditev mojega preteklega dela in priznanje zanj.

V mestu, kot je Celje, smo bili vsi med seboj zelo povezani, saj bi eden brez drugega, težko dosegli, včasih zelo visoko zastavljene cilje. Bili smo aktivni tako na družbenem, športnem, kot tudi na kulturnem področju. V osnovni šoli sem poizkušal najti pravo razmerje med vsemi temi dejavnostmi. Menim, da so najboljši posamezniki ali posameznice, sposobni dosegati dobre rezultate na vseh naštetih področjih, res pa je, da se mora vrhunski športnik, glasbenik, umetnik,...posvetiti svojim interesom, do takšne mere, da zanemari dejavnosti, ki so mu bile včasih blizu. Vsega v našem kratkem življenju, žal, pač ne moremo opravljati vrhunsko in blesteče. Veliko je že, da nam uspe uskladiti družinsko življenje s poklicem in hobiji. Najti moramo ravnovesje med vsemi temi dejavnostmi, kajti človek mora povezovati dobro kondicijo telesa in duha.

VIII. NAGRADE IN PRIZNANJA

1. BLOUDKOVA PLAKETA ZA IZJEMNE ŠPORTNE DOSEŽKE, 1977

Slika 9:
Plaketa Stanka Bloudka za izjemne športne dosežke
(vir: Amadej Seničar)

2. DRŽAVNO ODLIKOVANJE »RED DELA S SREBRNIM VENCEM«

Slika 10:
»Red dela s srebrnim vencem«, državno odlikovanje
(vir: Amadej Seničar)

3. POKALI, KOLAJNE IN PRIZNANJA Z RAZLIČNIH TEKMOVANJ

Slika 11:
Kolajne in značke z različnih tekmovanj
(vir: Amadej Seničar)

Slika 12:
Priznanja, plakete in pokali
(vir: Amadej Seničar)

Slika 13:
Pokali, lente, plakete, diplome in kolajne
(vir: Amadej Seničar)

IX. DRUGI O GOSPODU MIRKU KOLNIKU

Gospa Helena Klemen, učiteljica na Osnovni šoli Hudinja v Celju:

O svojem takratnem bodočem ravnatelju sem vedela že marsikaj. Da je postaven gospod, bivši atlet, ki je sodeloval na olimpijskih igrah v Rimu kot deseterbojec, da je pred leti učil športno vzgojo na osnovni šoli Hudinja ter da je mož moje stanovske kolegice Milene.

Osebno sem ga bolje spoznala po 1. septembru 1987, ko se je vrnil na šolo kot pomočnik ravnatelja. Leta 1991 je postal ravnatelj in šolo vodil do 30. novembra 1997, ko je odšel v pokoj. Še danes se ga vsakič, ko ga srečam, iskreno razveselim. To pa je dobro, kajne?

Na njegovo ravnateljstvo me vežejo lepi spomini. Predvsem sva dobro sodelovala. Spominjam se, da smo v obdobju njegovega ravnateljstva uvedli na naši šoli prvi športni oddelek. Uvedla sem ga s svojim razredom, seveda po predhodnem razgovoru z gospodom Mirkom Kolnikom. Po skupaj sprejetem načrtu je delo nato lepo steklo. Delala sem vedno z velikim veseljem in lahko rečem, da dokaj uspešno - vse do danes. Športni razredi na naši šoli so se razrasli in so nam vsem v zadovoljstvo.

Širši javnosti smo naš projekt in delo športnih oddelkov predstavili na okrogli mizi na sejmu »Vse za otroka«. Spominjam se, da smo zbudili veliko zanimanja pri obiskovalcih iz vzhodne regije in iz Ljubljane z okolico. Seveda mi je bilo to v veliko veselje, kakor tudi mojemu takratnemu ravnatelju gospodu Kolniku.

Prav tako je bil naklonjen tudi kulturnemu življenju in drugim dejavnostim na šoli.

Gospod ravnatelj Mirko Kolnik je bil razumevajoč in prijeten gospod, ki se je znal z nami tudi poveseliti.

Hvala za povabilo k sodelovanju v tej nalogi!

Gospod Igor Topole, ravnatelj II. Osnovne šole v Celju:

Prvič sva se z Mirkom srečala, ko sem prišel trenirat atletiko na atletski štadion. Mislim, da je bilo to leta 1972, točnega datuma pa se žal ne spominjam več. Bil sem tudi sošolec njegove hčere Karmen, tako, da sem ga videval, ko jo je prihajal gledat na tekme ali pa, ko je sodil tekme kot atletski sodnik. Seveda so mi povedali, kdo je ta »tovariš«. Da je bil vrhunski atlet, mnogobojec, o čemer sem sanjal tudi sam kot štirinajstletni atlet začetnik.

Z Mirkom sva sodelovala, ko sem bil že zaposlen kot ravnatelj in potem, ko je tudi sam postal ravnatelj Osnovne šole Hudinja. Imela sva mnogo skupnih pogledov na vodenje šole, na delo s kolektivom, tako kot športnika atleta, kakor tudi kot učitelja športne vzgoje, zato sva bila na mnogih izobraževanjih »cimra«, saj sva se skupaj odločila za daljše izobraževanje, ki je bilo organizirano za nove ravnatelje, kar je kasneje postala institucija »Šola za ravnatelje«. Izmenjevala sva izkušnje o delu z učenci, ki so tako ali drugače delali težave v šoli, predebatirala vse spremembe, ki so se najjavljale ter se pogovarjala, kako kar najbolje izkoristiti te spremembe tako pri učiteljih, kakot pri učencih. Mirno lahko rečem, da je bil Mirko Kolnik vse do svoje upokojitve moj najboljši kolega, od katerega sem se veliko naučil, saj je imel Mirko še iz prejšnjih služb veliko vodstvenih izkušenj.

Rad bi vam povedal anekdoto, ki se nama je primerila med skupnim izobraževanjem »za mlade ravnatelje«, ki je trajalo petkrat po štiri dni. Čas v večernih urah smo si krajšali z raznimi skeči, s petjem oziroma izvajanjem pesmi, z deklamacijami in podobnim. Vsako srečanje smo popestrili s kulturnim programom različnih regij Slovenije in tako smo prišli na vrsto tudi Štajerci. Bilo nas je kar nekaj, ki smo se imeli za tovrstne Slovence. Razdelili smo si vloge, tako, da je vsak pokazal kaj zna, nekdo je igral na violino, drugi je imenitno pel. Midva z Mirkom pa nisva znala ne igrati na inštrumente ne lepo peti, zato sva se odločila, da bova deklamirala pesmi znanih slovenskih pesnikov. Pri kolegu iz Osnovne šole Antona Tomaža Linhartu sva si v šolski knjižnici izposodila kup knjig slovenskih pesnikov, izbrala sva nekaj pesmi in potem celo popoldne vadila, da bi kar najbolje nastopila. Požela sva takšen aplavz, da sva dobila krila in si upala celo zapeti nekaj pesmi, s čimer pa sva seveda »pokvarila« splošni vtis. Smo se pa vsi zelo dobro zabavali, še dandanes ne veva prav dobro, kdo je bolj užival, poslušalci ali midva. Ko se po petnajstih letih, kolikor je minilo od tedaj, še kdaj srečam s kom iz tedanje generacije slušateljev, me vedno spomni, kako imenitna sva bila z Mirkom na tistem nastopu.

Kot športnik je bil Mirko vrhunski atlet, udeleženec mnogih mednarodnih tekmovanj, s katerih se je večinoma vračal z medaljami. Bil je vesel in vedno nasmejan človek. Če ga je kdo od nas mlajših kaj povprašal, je brez odlašanja ponudil pomoč, povedal kakšno svojo izkušnjo ter nam svetoval. Kot učitelja ga ne morem ocenjevati, saj me ni niti poučeval niti nisva delala skupaj kot pedagoga. Kot ravnatelja se ga spominjam kot preudarnega človeka, ki je znal delati s kolektivom, s starši in predvsem z učenci. Znal je pridobiti dodatna sredstva sponzorjev in donatorjev za razne šolske projekte, za intenzivne pevske vaje vseh šolskih zborov, za pomoč učenem, ki si niso mogli privoščiti šole v naravi in za druge potrebe. Uvedel je športne razrede in to med prvimi v Sloveniji, a tudi sicer je spodbujal svoje učitelje, da so se lotevali mnogih projektov, ki so bili vsi bolj ali manj uspešni. Med kolegi je veljal za avtoriteto, čeprav je bil po ravnateljskem stažu mlajši od večine od nas, saj je znal izluščiti bistvo problemov in kar je najbolj pomembno, je znal te probleme, na pravi način predstaviti »oblastem«, predvsem občinskim funkcionarjem. Redno je prevzemal kakšne posebne zadolžitve v kolegiju ravnateljev osnovnih in glasbenih šol in nikoli mu ni bilo težko pripraviti gradiv za naše sestanke.

V privatnem življenju se ne druživa veliko, vendar ga še vedno pogosto vidvam na atletskem štadionu Kladivar, kjer je še vedno aktiven atletski sodnik. Ne mine tekmovanje, pa naj gre za tekmovanja na prostem ali v dvorani, da ne bi opravil svoje »dolžnosti« biti prisoten pri atletiki, ki se ji je zapisal kot mladenič in kateri ostaja zvest tudi sedaj, ko je v pokoju. Vem, da ima veliko prijateljev, da se z nekaterimi redno srečuje na partijah taroka, da z njimi potuje po tujini ter da nadvse rad »pobegne« na svoj vikend na Gore nad Hrastnikom. Tam s svojo življenjsko sopotnico Mileno uživa v naravi, kjer si lahko privoščita stvari, za katere prej, ko sta oba hodila v službo, ni bilo časa.

Menim, da je težko najti človeka, ki bi bil bolj optimističen kot je Mirko in še težje takšnega prijatelja in tovariša kot je on.

Gospod Jože Kuzma, upokojeni športni novinar:

V svoji petdesetletni novinarski karieri sem srečal številne Celjane, na katere smo bili zelo ponosni v mestu ob Savinji, saj so uspešno zastopali barve Slovenije in Jugoslavije.

Skupini izjemnih olimpijcev se je leta 1958 priključil tudi Mariborčan Mirko Kolnik, ki je takoj po prihodu v Celje postal ljubljenelec in vzor številnih mladih Celjanov in Celjank. Spominjam se ga kot atleta, ki je občudoval tek na kratke proge, skok v daljino ter skok ob palici, neverjetno zoprna pa mu je bila ena disciplina deseterboja, to je bil tek na 1500 metrov, ki mu je odvzela tudi številna odličja ali pa so zaradi te discipline le ta dobila drugačen lesk. Svoj vrhunec je dosegel kot olimpijec v Rimu.

Poleg sodelovanja v atletiki pa je določen čas uspešno sodeloval tudi v rokometu in košarki. Posledica tega je bila, da se je kmalu znašel med organizatorji športnih tekmovanj na Športni zvezi.

Kot osebnost pa mi je ostal v spominu tudi iz kasnejšega obdobja kot vodja celjskega sejma, ko je s svojimi človeškim odnosom držal kolektiv celjskega sejma na najvišjem možnem nivoju. Zato se ga še danes ljudje, ki so pripravljali in razvijali celjski sejem, zelo radi spominjajo ter so mu še danes hvaležni za ves njegov trud, požrtvovalnost in prijaznost.

Gospa Branka Lupše, upokojena učiteljica z Osnovne šole Hudinja:

Mirko je bil moj najljubši ravnatelj. Poznava se že vrsto let. V najzgodnejšem spominu ga imam, kako jo je še kot učitelj telovadbe »mahak« iz telovadnice proti stopnišču šole, črnolas, visok in čeden. »Zdravo, dekle!« To je bil njegov vsakdanji pozdrav.

Nato je za nekaj let izginil z mojega obzorja in se nato vrnil kot ravnatelj šole. Bila sem vesela, saj sem vedela, da bomo dobili odličnega vodstvenega delavca in dobrega človeka.

Bil je res prvi med enakimi. Redko sem ga videla slabe volje, bil je nasmejan in prijazen. Rad je prisedel k mizi v zbornici, kjer se je veliko smejala. Rekli smo kakšno in nato zadovoljni odšli v razred. Kadar smo ga potrebovali za službene nasvete ter osebne pogovore, je našel vedno čas, nas poslušal in bodril. Razumel je naše zasebne stiske in težave ter nas poskušal tolažiti, razumeti, mi pa smo vedeli, da bodo zaupne besede to tudi ostale. Bil je resnično človek na katerega si se lahko zanesel, pravi »mož beseda«. Z njim se ni dalo skregati, če ali kadar pa je res »padla kakšna krepka«, ni bil nikoli zamerljiv. Radi smo hodili v službo, radi poučevali, saj nas je bodril in podpiral pri uvajanju novosti v naše učne programe in nikoli ni skoparil s pohvalami. Čutila sem, kakor tudi moji kolegi, da nas ceni kot strokovnjake, pa tudi kot osebnosti. Bil je dober psiholog. Sprejemal nas je takšne, kot smo bili. Resnično smo ga imeli radi!

Jaz osebno ga imam še vedno rada ter sem izredno vesela vsakega najinega naključnega srečanja. Še vedno me pozdravi: »Zdravo, dekle. Kako si?«

X. ZAKLJUČEK

Gospod Mirko Kolnik je bil nadvse prijeten sogovornik, kar nama je močno olajšalo izdelavo te raziskovalne naloge, saj je bil vedno pripravljen sodelovati. Pomagal nama je z dodatnimi informacijami, lahko pa sva ga tudi poklicala po telefonu. Prijetno je bilo poslušati gospoda Kolnika, ko nama je pripovedoval o preteklih časih in presenečena sva bila, koliko stvari in dogodkov, s svoje zanimive življenjske poti, se spominja, kot bi se zgodili včeraj. Zavedava se, da bi bilo mogoče o gospodu Kolniku napisati še veliko več, a kot sva napisala že na začetku te raziskovalne naloge, naju ta naloga še čaka, saj sva si zadala cilj, da nekoč vse skupaj nadgradiva in objaviva v razširjeni, dopolnjeni izdaji. Upava, da bova zadane cilje uresničevala tako vestno, kot je to počel gospod Mirko Kolnik.

Resnično misliva, da nama je gospod Kolnik razširil obzorja in da sva, ob pisanju te naloge, tudi sama začela razmišljati, kako pomembno je združevati več dejavnikov v življenju, saj le ti vplivajo na kvaliteto bivanja in doživljanja sveta. Je tudi živi dokaz, da naj bi človek, vsaj enkrat, menjal svoje delavno okolje, če se želi razvijati, rasti in se naučiti spoprijemati z novimi izzivi in jih tudi uspešno premagovati. Kako aktualno je to ravno dandanes.

Njegova osebnost in prepričanje sta vedno sovpadala z njegovim poklicem, v katerem je moral spajati odnos do soljudi, sodelavcev, otrok z odnosom do poslovnih partnerjev, moral je povezati šport s kulturo in zabavo ter vse to približati ljudem s katerimi je delal in živel. Če je želel to strokovno in kvalitetno predstaviti, se je moral sam izobraževati oz. spremljati novosti na mnogih področjih. Širina znanja pri gospodu Kolniku je res neverjetna in osupljiva, čeprav sam ne misli tako. Tudi skromnost človeka, govori o njegovi veličini. Uspelo mu je, čeprav mu ni bilo vedno lahko, vendar je s svojo močno voljo in silno željo, premagal še tako visoke ovire. Vse nagrade in pohvale, ki jih je prejel, so dokaz, da ga ljudje cenijo in spoštujejo ter negujejo to, kar je gradil celo svoje življenje.

V najinem življenju bi želela spoznati čim več takšnih ljudi, kot je gospod Kolnik, prijaznih, delavnih, pripravljenih pomagati kadarkoli in kjerkoli, gostoljubnih, iskrenih, a tudi dovolj kritičnih do sebe in drugih.

Verjetno se bova z gospodom Mirkom Kolnikom kmalu srečala, na kakšni športni, kulturni ali družabni prireditvi, saj sva slišala, da še vedno aktivno sodeluje v družbenem življenju ter s svojim znanjem pomaga sooblikovati podobo našega knežjega mesta, Celja.

Hvaležna sva gospodu Mirku Kolniku, da nama je odprl vrata drugega sveta, katerega še nisva poznala. Polna novih spoznanj, se bova na življenjskih razpotjih lažje znašla. Če se bova odločala pravilno, pa bo pokazal čas.

Slika 14:
Kolektiv Osnovne šole Hudinja
z ravnateljem g. Kolnikom (1997)
(vir: šolska kronika)

Slika 15:
G. Kolnik odhaja v pokoj
(vir: šolska kronika)

XI. LITERATURA IN VIRI

XI. 1. USTNI VIRI

- gospod Mirko Kolnik

XI. 2. PISNI VIRI

- gospa Helena Klemen, učiteljica na OŠ Hudinja
- gospod Igor Topole, ravnatelj II. Osnovne šole v Celju
- gospod Jože Kuzma, upokojeni športni novinar
- gospa Branka Ljupše, upokojena učiteljica z OŠ Hudinja

- časopisni članki: Novi tednik, Celjan
- zbornik atletskega društva Kladivar Celje
- šolska kronika Osnovne šole Hudinja